

Ponejvíce žluto-oranžové kousky kamení přecházejí občas i do hnědočerných odstínů. Úpatí Pica připomíná poušť. Tu a tam se najednou uprostřed moře droubounkých úlomků vynoří zničehonic černá skála nebo oblý kámen ve tvaru vejce. Stoupá se zatím mírně. Pico se tváří absolutně bez zájmu – stále je o víc než tisíc metrů výš. Sopečnou činnost tu lze sledovat názorně. Ze žlutého vrcholu visí hnědočerný jazyk lávy, který kdysi stačil dotéct jen pár set metrů a ztuhl.

Pak přichází úpatí a náročnější část cesty. Všechno se zdvihá mnohem příkřeji. Úzká cesta – plná velkých kamenů, po nichž ujíždí nohy, a malých, které se schovávají do bot – se klikatí jako zmijí čára. Po každých deseti metrech se musí zatočit do protisměru. Stezka vede po východní straně hory, a tak je lepší začít stoupat po poledni. Podle různých knižních průvodců má strmý výstup trvat pět hodin normálním tempem – víc vám Pico stejně nedovolí – stačí však „pouhé“ tři.

Pak se mezi kameny objeví střecha a posléze nápis Refugio de Altavista. Horská chata ležící ve 3 200 metrech je jediným útočištěm na Picu. Kapacita sto lůžek je dostačující. Pokud se náhodou sejde více lidí, mohou využít i přístavek za chatou. Tam se na plochu pětikrát tři metry vtěsná na palandy i dvacet lidí. Chata je otevřená jen od jara do října, ale přístěnek zůstává jako záchrana v nouzi odemčený celý rok.

Kolem pobíhá několik vychrtlých psů. Mají velký zájem o jakékoliv jídlo. Jsou ale krotcí. Odpadky si musíte pěkně sbalit a snést dolů, chata žádné koše nemá. Pokud zapomenete, přihodí se vám to, co výpravě italských studentů. Ráno vyběhl rozčílený správce chaty a mával na ně pytlíkem plným prázdných konzerv a slupek od salámu.

Večery na chatě se odehrávají ve dvou místnostech – v hale s krbem a kuchyni s jídelnou. Do značné míry záleží na náladě chatáře, která se střídá jak počasí na Picu. Pokud je dobrá, uvaří i čaj.

Protože je tu voda nade vše, bude dražší než samo ubytování. Příjemné překvapení: horská přírážka je jen symbolická. Za nocleh se platí v průměru zhruba dvacet korun, za čaj třicet.

Na vrchol za svítání

Brzo ráno je před chatou zima a úplná tma. Čeká vás závěrečný, asi hodinový výstup na vrchol. Pěšinka vede příkře nahoru, a tak je třeba svítit si na cestu čelovkou nebo baterkou. Asi po čtyřiceti minutách ostré chůze projdete kolem horní stanice lanovky. Odsud už zbývá k vrcholu jen kousek – 150 metrů převýšení. Cesta je namáhavá, přestože vede po upraveném chodníku z kamenů. Ten se ale místy zužuje a výstup navíc ztěžují sirné výpary. Domorodci říkají kouřícím otvorům s usazenou sírou okolo „nozdry“. Čím blíže k vrcholu, tím je síra cítit víc a víc. Špatně se dýchá, nohy začínají bolet a navíc fouká prudký vítr. Výška už je dost znát, a tak někteří lidé výstup vzdávají – kousek od vrcholku. Zvracení, bolení hlavy a malátnost jsou prvními příznaky, v té chvíli je lepší zastavit a pomalu se vrátit.

Pak dorazíte na vrchol, shluk kamenů s malým sedlem uprostřed. Obloha na východě je už světlá a v dálce jsou vidět lampy ještě spících měst na pobřeží. Objevují se první sluneční paprsky. Trojúhelníkový stín Pica letí jako šíp a zaplavuje čím dál větší plochu, olizuje blízký ostrov La Gomera, až se matně dotýká desítky kilometrů vzdálených břehů La Palmy. A ty barvy! Po celém vrcholu se pomalu rozlévá oranžové světlo. Moře, pemza, kameny i turisté jsou oranžoví. Fascinace na dlouhé minuty dává zapomenout na studený vítr a teplotu kolem nuly.

Cesta zpátky vede stejně. Teprve teď je vidět, co všechno se muselo zdolat.

Pokud se na výstup necítíte, pořád máte šanci Pico dobýt. Lanovka jede až do 3555 m. Odsud se dá jít i ke druhému vrcholku Pico Viejo (3463 m.n.m.). ●

Jan Dražan

jan.drazan@economia.cz

Rady pro výstup

Vzhledem k příjemnému klimatu se sem dá jezdit celý rok. Nejlepší období pro výstup na Pico de Teide je ale od května do října, v zimních měsících může být Pico pokryto sněhem a ledem a stezka bude zavřená. V parku se nesmí kempovat. Na oficiálně vyznačených cestách se můžete pohybovat bez povolení. Stezky jsou rozděleny podle tří stupňů obtížnosti. První stupeň by měl zvládnout bez problémů každý. Druhý stupeň je určen těm, kteří se cítí v dobré fyzické kondici. O třetí stupeň, který zahrnuje stoupaní do nejvyšší výšky, by se neměli pokoušet lidé se srdečními či dýchacími problémy.

● Slunce tu dokáže pořádně pálit a vy si toho ani nemusíte všimnout, protože jste tisíce metrů nad mořem a připadá vám chladno. Noste dlouhé ru-

kávy, sluneční brýle a něco na hlavu. Nezakryté části těla namažte slunečním krémem s vyšším ochranným faktorem.

● Nezapomeňte si s sebou vzít dost vody. Zdroj pitné vody je v parku málo. Seženete ji v luxusním hotelu Parador na úpatí vulkánu, na dolní stanici lanovky, v horské chatě Altavista a v malém akvaduktu, který protéká calderou. Jídlo je extrémně drahé, v horské chatě ho navíc nedostanete.

● Vezměte si s sebou teplejší oblečení, počasí se může velmi rychle změnit a ve vyšších partiích může být velmi chladno.

● Nepokračujte ve výstupu během poledne, kdy slunce páli nejvíc.

● Před cestou je lepší informovat správu parku o vašem cíli a trase a zeptat se na aktuální situaci na vrcholu.

Plánek výstupu na Pico de Teide



Snímek archiv. mapa: HN, zdroj: Teleférico del Teide